

Sổ Tay Sinh Hoạt ... 26

Úc châu:

Trần Đan Thanh (Sydney, Australia) – 5 th. 12, 2005 :

... Mấy anh chị em THĐL Sydney vừa họp mặt bữa chủ nhật thì qua thứ hai tôi nhận được thùng bản tin. Tiếc quá, hôm chủ nhật mấy anh chị em cứ hỏi có bản tin chưa. Phải tới sớm một ngày thì phân phối luôn cho anh em đẹp biết mấy! Nhưng không sao, chỉ chậm vài ngày chứ không đến nỗi nào. Anh Dũng khỏi lo cái vụ trọng lượng khác nhau (vì mấy cái DVD) bởi vì hầu hết sẽ trao tận tay chứ không có mấy cái gửi bưu điện đâu. Chỉ cần xách xe chạy một vòng là xong. Sydney không có rộng mênh mông đâu.

Hôm chủ nhật vừa qua THĐL Sydney họp để tiếp đón anh chị Võ Văn Hoàng. Mấy THĐL Sydney chia nhau mỗi người một ngày đưa anh chị Hoàng đi chơi.

Trở lại bản tin, xin có lời khen ban “Vác ngà voi”. Từ trước tới nay chưa bao giờ hình ảnh rõ nét được như thế. Nhìn cái hình bìa tôi phục lẫn vì nhận diện được từng người một không sót một người nào.

Cám ơn mấy anh đã gửi tặng chúng tôi mấy cái DVD. Sao mà giỏi thế! Không hiểu anh Thụy quay phim lúc nào mà hình ảnh đầy đủ như thế. Lại còn có nhạc đệm đủ thứ, không thua Paris By Night! Cái này phải khen người ráp nối và ... những người “thợ vịn” nữa! ...

Võ Văn Hoàng (Aix-en-Provence, France) – 30 th. 12, 2005 :

... Tụi này đang ở nhà bạn tại Melbourne, ngày mai, 31/12, sẽ qua thăm anh chị NT Ngọc, ở lại 3 hôm, và chiều 6 giờ, ngày cuối năm, thì tất cả THĐL và bạn bè Công nghệ sẽ họp mặt đón tiếp tụi này tại nhà đàn anh Công nghệ NT Ngọc, cũng là THĐL, và cùng nhau nâng ly rượu mừng ngày họp mặt tại Melbourne để nói lên cái tình thân hữu bao la kỳ này tại Úc châu mà chúng tôi đã được sống trong tình thương của các anh chị THĐL, bạn bè, bà con ... suốt tháng 12, đặc biệt với đại gia đình THĐL ở Sydney, Canberra, Brisbane, rồi nay ở Melbourne, chặng cuối của chuyến du lịch mà chúng tôi xin cảm ơn tất cả thđl ở Úc rất nhiều...

Một chuyến đi rất nhiều kỷ niệm, nước Úc rất đáng ghé thăm, quốc gia tân tiến, giàu mạnh, rộng lớn bát ngát, người Việt phần lớn sống thoải mái... đất lành chim đậu là nơi đây, sau khi đã đi cùng năm châu bốn bể theo ý của tôi...

Nhân dịp năm mới tây sắp đến, từ Melbourne, xin gửi lời chúc mừng Happy New Year đến anh chị và gia đình được vạn sự như ý, nhiều sức khỏe để cho anh chị em chúng tôi được có dịp nối vòng tay thân hữu đầy nhiệt tình, một món quà tinh thần vô giá mà chúng tôi quý mến vô cùng, trong đó có tình thân hữu điện lực ở Úc châu đã dành cho chúng tôi suốt cả tháng nay...

Huỳnh Văn Thiết (Canberra, AUS) – April 2006: Nguồn vui với Cây đuốc Thế vận hội

Kính thưa các Anh Chị,

Tôi rất e ngại nói về cái “Tôi”, nhưng đây là niềm vui và là vinh dự cho tôi, nên tôi cũng mong được các bạn cùng chia sẻ với tôi.

Thế vận hội của các nước trong khối Thịnh vượng chung (Commonwealth) nằm trong Liên hiệp Anh năm nay được tổ chức tại Melbourne – Úc đại lợi vào ngày 13-3-2006 gồm 71 nước tham dự với 4500 lực sĩ. Trước đây khoảng nửa năm tôi có nhận lá thư của ban tổ chức cho biết là tôi được chọn là một trong số đại diện cho dân ở thủ đô Canberra để cảm được chạy tiếp sức. Lá thư đến với tôi thật bất ngờ và thật là vui. Thế là mấy tháng sau họ gửi cho tôi bộ đồ “vía” (uniform). Mặc dù tôi đã chọn cỡ nhỏ, nhưng nó vẫn còn lớn so với thân gầy còm của tôi. Thế là bà xã tôi phải cắt xén để cho tôi mặc có vẻ “đẹp trai” hơn chút.

Cây đuốc được chạy vòng quanh thế giới và về đến Úc vào khoảng đầu năm 2006 và được Thủ tướng ra đón nhận tại phi trường. Sau đó, cây đuốc được chạy vòng một số tiểu bang và về tới Canberra ngày 25-2-2006.

Các đài truyền hình và báo chí có nói trước đó mấy ngày nên đến ngày chạy bộ thật là vui, dọc theo đường phố khá nhiều người đứng chờ để xem. Không khí thật tung bừng nhộn nhịp. Ngoài ra tôi lại còn có một đoàn tùy tùng của gia đình, bạn bè cùng chạy dọc theo đường để ủng hộ tôi nữa. Tôi chỉ là một “tép riu” trong đám chạy tiếp sức này vì gồm những người như Robert De Castella, một cựu huy chương vàng chạy 42 km của Thế vận hội, Petrie Thomas đoạt kỷ lục thế giới bơi lội, bộ trưởng của phủ thủ tướng, v.v... Phía trước là đoàn xe hộ tống sau đó là một xe chở đoàn truyền hình và báo chí. Cây đuốc nặng 1,50 kg, có đèn bằng điện chạy lên xuống ở trong. Tôi phải mang trên ngón tay cái (thumb) một tín hiệu điện tử, và đập vào cây đuốc để đưa tín hiệu đến xe chở đoàn truyền hình và báo chí phía trước. Ngoài đài truyền hình còn có báo *Canberra Times* điện thoại và gặp tôi để phỏng vấn.

Thật là niềm vui và vinh dự khi mình được là một trong số đại diện cho dân thủ đô để chia sẻ những nỗi vui mừng của một nước được tổ chức Thế vận hội. Thừa các Anh Chị, tôi chỉ là người bình thường, nhưng vì có đóng góp một phần nhỏ về thể thao ở xã hội Úc, cho nên tôi có hân hạnh được chọn cho cái vinh dự này.

Trên phương diện thể thao, năm nào tôi cũng đi Sydney chạy bộ 14 km, họ gọi là *City to Surf*. Một trong những tổ chức chạy vui chơi (fun run) đông nhất thế giới, khoảng từ 50 tới 60 ngàn người. Ngoài ra hàng năm tại địa phương tôi có chạy *Canberra fun run* 10 km, *Belconnen fun run* 7 km. Còn quần vợt (tennis) thì tôi cũng “ngáp nhăm ruồi” được lãnh cúp giải lão tướng của Canberra gồm những người già trên 55 tuổi trong những năm 1999, 2001, 2005.

Trên phương diện xã hội cũng như từ thiện, vợ chồng chúng tôi cũng đã tham gia một phần nào trong cũng như ngoài nước. Thật tình mà nói những gì tôi đã làm không đáng là bao so với những gì tôi đã nhận, quan trọng nhất là nước Úc đã cho tôi và gia đình nhận nơi đây làm quê hương thứ hai, đã cho chúng tôi một không khí tự do để thở, những đứa con của tôi khỏi phải làm tôi mọi cho kẻ ngu dốt. Và gần đây nhất, những anh chị đã cho chúng tôi nhiều ngày vui chơi thoải mái trong chuyến tham dự họp mặt THDL Montreal.

Tiện đây tôi xin cảm ơn các anh chị NV Thích, TH Lượng, TA Kiệt, NK Tâm, LV Lợi, LT Tuyển, LV Xùng, NTT Liêm, Nguyễn Thái Trung, và nhất là ban tổ chức và anh chị Thực Hoài cũng như ông bầu NC Thuần, nhờ anh mà hôm nay chúng ta còn được giữ lại mối liên lạc cho đến ngày hôm nay, anh NT Dũng gần đây cũng đã giúp cho hội chúng ta rất nhiều.

Hy vọng kỳ họp mặt THDL tại Houston sắp tới một số anh em chúng ta sẽ gặp nhau và sẽ có nhiều chuyện vui hơn nữa.

TH HV Thích & Đuốc Thế vận

Trung Nam Hoa kỳ:

Tân Trung Càng (New Orleans, LA): Gia đình tôi sau bão Katrina

Ngày 29/8/2005, cơn giông bão Katrina đến tàn phá New Orleans và nhiều thành phố khác của tiểu bang Louisiana và Mississippi với nhiều mức độ khác nhau. Sự tàn phá thật kinh hoàng đã làm rung động con tim, lòng nhân từ, bác ái của toàn dân Mỹ và dân chúng khắp hoàn cầu. Bão đến và đi nhanh nhưng đã để lại một dấu tích đau buồn trong trang sử Mỹ và đã để lại cho quê hương này những vết thương, vết sẹo khó phai mờ.

Vùng West bank nơi tôi ở được may mắn bị ảnh hưởng nhẹ, nên sau 3 tuần di tản, dân chúng được phép hồi cư, ngày 17/9/2005. Có nhiều khu vực mãi đến tháng giêng 2006 mới được phép về thăm viếng, dọn dẹp, và chưa đủ tiện nghi, thiếu an ninh để sinh sống.

Theo sự chỉ dẫn, chúng tôi mua sắm những thứ tối cần vì thành phố không có xăng, không một hàng quán nào mở cửa, và điều quan trọng là phải chuẩn bị đầy đủ *cleaning supplies* vì thành phố rất ô nhiễm, nhà cửa meo mốc và hôi thúi vì thức ăn trong tủ lạnh bị biến dạng do không có điện gần ba tuần lễ.

Chúng tôi đợi thêm một ngày để nghe ngóng tình hình, và lên đường ngày 18/9.

Từ San Antonio đến Houston lái xe thoải mái. Từ Houston đến Baton Rouge xe cộ thật nhiều, đầu óc căng thẳng, phải thật tập trung để tránh tai nạn. Gần đến New Orleans phải chú ý để không lạc lối rẽ vào New Orleans. Vào thành phố New Orleans, nhìn thấy cảnh đổ nát điêu tàn do thiên tai, nhà cửa tiệm buôn bị đập phá để hôi của do lòng tham ác, lòng tôi bồi ngùi xúc động, tâm trí phân tán. Tuy hiểu biết cuộc đời là vô thường, nhưng trước cảnh tang thương này, tôi không khỏi lo lắng về số phận của những kỷ vật trong căn nhà nhỏ bé cũ kỹ của mình. Vùng *downtown* New Orleans không có dân, rất nhiều quân đội canh gác như thời chiến tranh ở Việt nam. Nước chưa rút và nhiều vấn đề vệ sinh nan giải khác rất nguy hiểm cho người dân.

Gần 4 giờ chiều, chúng tôi về đến West bank, và đến nhà. Lòng mừng vô kể vì nhà tôi vẫn còn cửa đóng then cài. Láng giềng chào mừng chúng tôi, chỉ cho chúng tôi trạm quân đội để lấy thức ăn và nước uống do quân đội cung cấp. Sự cứu trợ của quân đội và Red Cross rất nhanh nhẹn, tế nhị, dễ dàng và đầy đủ về ẩm thực, cũng an ủi phần nào tinh thần của người dân. Mỗi gia đình nạn nhân được cấp 3 tháng *food stamp*. Nạn nhân Việt nam được thêm một sự trợ giúp khác do cộng đồng người Việt từ nhiều tiểu bang khác của nước Mỹ, Canada. Gạo, nước mắm, mì gói là những nhu cầu cần thiết cho bà con mình. Bà con vùng East bank thiệt hại rất nhiều, nhiều khu vực nước ngập tận mái nhà.

Thành phố nói chung thật buồn, vắng vẻ, đầy ô nhiễm, hôi hám, ruồi muỗi thật nhiều, với những đống rác cao ngất. Trong nhà tôi cũng có vài chục con ruồi xanh, tất cả đều *overweight*. Khu tôi ở có nhiều may mắn, nên chỉ một tháng sau là nhân viên chính phủ tháo dỡ dọn sạch sẽ. Thành phố còn lệnh giới nghiêm, xe quân đội và số lính quá đông không khác gì thành phố trong thời chiến. Chỉ có khác là họ không mang vũ khí, rất hiền lành và nhiệt tình trong công tác. Sinh viên các trường Đại học thuộc các tiểu bang khác về đây làm thiện nguyện. Đa số là sinh viên Việt nam, họ rất trẻ và rất nhiệt tình.

Văn phòng công ty tôi làm nằm cạnh bên cạnh *Super Dome*, bị hư hại nhiều, nên đa số chúng tôi được ở nhà, dùng computer làm chút ít việc. Chúng tôi lo *clean up* nhà cửa, thu dọn chiến trường bên ngoài và lo việc giấy tờ cần thiết cho *insurance*. Nhà nào cũng hư hại, tìm đâu ra đủ công nhân. Trong giai đoạn khẩn trương này, FEMA có chương trình *Blue tarp* bọc nóc nhà để đề phòng dột, hay nước rỉ vào nhà khi mưa gió trong khi chờ sửa chữa. Mái nhà tôi và cả khu vực đều mang màu xanh xanh xán.

Ngày 24/9, có tin bão Rita đến, may mắn thay cho chúng tôi, bão đổi hướng về phía Texas. Công ty điều động tôi đến Beaumont giúp việc sửa chữa điện cho vùng bị bão Rita. Bão Rita tàn phá vùng này cũng quá tàn khốc. Thành phố tối đen như mực, dân chúng di tản không còn một người, tất cả nhân viên chúng tôi đều ở chung với lính trong lều họ mới dựng, có máy đèn và quạt máy. Mỗi người một ghế bố, ăn cơm lính, tắm tập thể. Chúng tôi phải làm việc 16 giờ một ngày, để cho mau có điện, làm đến 1-2 giờ sáng là thường. Tôi và một số anh em trong khối đồ án không có kinh nghiệm đường dây nên làm công tác phụ dịch khác như soạn *supply*, kiểm soát đường dây trụ điện làm báo cáo cho họ những nơi cần sửa chữa. Thời gian này tôi liên tưởng đến đời sống quân ngũ của thời xa xưa. Khi nguồn điện được phục hồi, một khu vực chúng tôi rời lều, dọn vào *hotel* và tiếp tục công việc. Sau 4 tuần lễ công tác hoàn tất, tôi được về nhà. Công việc ở đây thật cực khổ, nhưng tôi rất vui vì mình đã có dịp đóng góp công sức xây dựng. Tôi liên lạc phone thường xuyên về nhà, bà xã tôi lo được mọi việc cần thiết và thành phố luôn có quân đội nên tôi cũng tạm yên lòng.

Tôi có đến Port Arthur, một thành phố rất nhỏ và buồn thê thảm sau cơn bão, nơi đây có cộng đồng người Việt, có làng Hòa bình, có trường Đại học, nhà thờ công giáo khá lớn và chùa Bửu môn. Có quán Làng biển, và một vài quán ăn Việt nam nhưng chưa phục hồi. Tôi nghe nói là đa số người Việt thuộc diện con Mỹ lai về định cư ở vùng này. Công tác ở Port Arthur đã xong, chúng tôi về New Orleans chờ lệnh mới.

Phần buôn bán điện của công ty tôi làm đã được chấp thuận việc khai *bankruptcy* vì hệ thống truyền tải điện hư hao nặng mà không có khách hàng sử dụng điện. Theo chỉ thị mới, nhân viên của công ty được phân tán mỏng đi làm nhiều nơi khác nhau như Baton Rouge, Beaumont, Houston, Mississippi, ... Văn phòng chánh ở New Orleans hoàn toàn đóng cửa. Kinh nghiệm vừa qua, công ty quyết định phân tán nhân viên để không bị tê liệt khi có bão. Nha đồ án về Beaumont (Texas), công ty muốn *furnished apt* cho mỗi gia đình. *Apt* rất khan hiếm trong giai đoạn này, tôi phải ở Orange county, làm việc tại Beaumont nên cũng hơi mệt. Công ty trả hết mọi chi phí thuê mượn cho nhân viên. Một số anh em xin thôi việc vì hoàn cảnh gia đình, chồng làm một nơi, vợ làm một nẻo, trường học của con em... một số khác tìm được việc cao lương hơn, một số vì ngao ngán thiên tai của vùng Louisiana. Do đó hiện tại chúng tôi làm việc vất vả hơn, phải gồng gánh thêm chút ít.

Sau cơn bão, giá sinh hoạt vọt cao hơn, vì thiếu nhân công, người di tản chưa trở lại. Nhà cửa, vì hư hao quá nhiều nên *apartment* rất khan hiếm, giá thuê tăng vọt. Mọi thứ từ nhỏ đến lớn đều bị xáo trộn gây ảnh hưởng không nhỏ cho người dân. Việc làm có phần dễ tìm hơn trước.

Tháng 5, 2006, tôi được chuyển về làm việc ở Kenner cách nhà khoảng 20 miles và chắc sẽ ở đây lâu dài hơn. Hiện tại cuộc sống của gia đình tôi đã ổn định gần như trước.

Thành phố chết, thành phố ma này (*ghost city*) có thành *city of hope* hay không là tùy theo sự đóng góp của nhân lực và thiên định. Một năm đã qua rồi, sự tiến triển thật chậm chạp, không biết đến bao giờ người dân ở đây mới có lại được cuộc sống bình thường!

Xin chia sẻ với quý Thầy Cô, quý bạn những gì chúng đã trải qua. Kính cảm ơn quý Thầy Cô và quý Thân hữu đã quan tâm thăm hỏi.

Kính chúc quý vị được dồi dào sức khỏe.

Trung Bắc Hoa kỳ:

Nguyễn Trọng Cảnh (Minneapolis, MN): Tang lễ một nhà thơ

Chiều ngày thứ ba 21 tháng 3, 2006, bạn bè được tin nhà thơ Thanh Tâm Tuyền đã lâm vào tình trạng hôn mê, được đưa từ nhà thương điều trị sang một cơ sở đặc biệt để săn sóc cuối cùng.

Trước đó, bạn bè của ông nghe tin ông lâm bệnh, nhưng tôn trọng ý muốn của chính ông và gia đình, nên đều giữ yên lặng. Từ ba tháng qua, các bác sĩ điều trị cho ông đã khám phá bệnh ung thư phổi của ông. Từ đó, bà Thanh Tâm Tuyền đã xin nghỉ việc ở nhà để săn sóc cho chồng. Cậu con trai thứ nhì của ông bà cũng chuyển việc làm để có thể hàng ngày vào buổi trưa ghé về nhà phụ mẹ săn sóc bố.

Gia đình nhà thơ sống tại căn nhà trong tỉnh Roseville, phụ cận của thành phố St Paul, thủ phủ của tiểu bang Minnesota. Căn nhà yên tĩnh nằm ngay cạnh thư viện thành phố, là nơi ông và gia đình đã sống từ gần 10 năm qua. Trong những ngày cuối cùng, ông sống trong sự quây quần và vòng tay săn sóc của bà Thanh Tâm Tuyền, các con (3 trai, một gái đều đã trưởng thành), và 5 cháu nội; tất cả đều cư ngụ ở gần đó. Vợ chồng người em trai duy nhất của ông đã bay từ San Jose khoảng vài ngày trước đó để phụ săn sóc anh.

Một người bạn thân của ông là người duy nhất biết tin ông sắp mất và báo cho bạn bè, Ông Nguyễn Cao Đàm, mới từ ngoại quốc về mấy ngày, ghé thăm ông khi ông hấp hối và được gia đình giao phó trọng trách điều hợp các công việc phải làm.

Vào khoảng 9 giờ sáng ngày thứ tư, 22 tháng 3, khi ông nằm ở *hospice*, gia đình ông đồng ý dàn xếp để những người bạn chí thân của ông gồm có: hai người bạn học tại Hà nội từ đầu thập niên 1950, một người bạn dạy học tại Sài gòn từ 1956-57, và chúng tôi, là em người bạn của ông và được ông coi như em trong

nhà, vào thăm ông lần cuối cùng, dự định là buổi chiều cùng ngày. Đến khoảng gần trưa, cháu Thảo, con gái duy nhất nhà thơ, gọi lại báo tin ông đã từ trần hồi 11 giờ 15 sáng. Cuộc viếng thăm không xảy ra được nữa.

Tang lễ nhà thơ Thanh Tâm Tuyền được cử hành trang nghiêm, giản dị nhưng cũng đầy xúc động tại *funeral home* mang tên *Roseville Memorial Chapel*, chỉ cách nhà ông mấy bloc đường.

Sáng ngày thứ sáu 24 tháng 3, 2006, vào hồi 10 giờ sáng, ban Hộ niệm chùa Phật Ân đến để đọc kinh và phát tang cho gia đình. Quây quần tại buổi lễ có đầy đủ gia đình: bà TT Tuyền, ba người con trai, 2 người con dâu, 5 cháu nội, người con gái “rượu” (đã được ông nhắc đến trong nhiều bài thơ của ông), vợ chồng người em trai. Trong buổi lễ, có một số người bạn thân coi như gia đình, trong đó có bà Ngọc Dũng từ vùng Washington, DC, bay qua. Trong khi buổi lễ đang tiến hành, vợ chồng nhà thơ Tô Thùy Yên, bạn đồng hành của ông từ thời Sáng Tạo những năm 1950, vừa về đến. Nhà thơ Tô Thùy Yên hiện cư ngụ tại Houston, nghe tin và lái xe qua đêm lên Minnesota, với hy vọng được gặp bạn trước khi đã trễ. Vừa đến nơi, Tô Thùy Yên đã đứng lặng trước linh cữu Thanh Tâm Tuyền, nước mắt giàn dụa.

Đến 2 giờ chiều, funeral home được mở cửa để đón tiếp khách đến thăm. Những vòng hoa tưởng niệm thi sĩ lần lượt được đưa đến, trong đó có cả một vòng hoa của người bạn văn hiện đang còn ở Việt nam.

Linh cữu ông quần tại cuối phòng thăm. Nhà thơ của chúng ta nằm đó, vẻ thanh thản, không khác lúc còn sống. Trước linh cữu là bàn thờ để bức ảnh của ông, trước bàn thờ để tờ giấy ghi: Dzur Văn Tâm, 1936 - 2006.

Trong khi khách đến viếng thăm nhà thơ, một số thân hữu chuẩn bị buổi tưởng niệm Thanh Tâm Tuyền vào hồi 6 giờ chiều. Tờ chương trình *Tưởng nhớ Thi sĩ Thanh Tâm Tuyền* được in ra, trên tờ chương trình, ngoài phân liệt kê những tiết mục trong lễ tưởng niệm, có trích những đoạn thơ của thi sĩ, như: “*Em là lá biếc là mây cao là tiếng hát, sớm mai khuya thức nhiều nhớ thương ...*” hoặc: “*tiếng ngàn năm em gọi, yêu nhau hết một đời...*”, hay “*Ngày chưa lên gió cuồng trong hắt hui. Bạn bè chia tay ném bỏ lại cô đơn...*”

Đúng 6 giờ chiều, buổi lễ tưởng niệm Thi sĩ Thanh Tâm Tuyền được cử hành. Trong phần mở đầu, ông Nguyễn Cao Đàm, bạn thân của tác giả lên giới thiệu về Thanh Tâm Tuyền. Tiếp theo, nhạc sĩ Cung Tiến, bạn thân và là người đã phổ nhạc nhiều bài thơ của Thanh Tâm Tuyền, nói về thân thế Thanh Tâm Tuyền. Trong phần kết thúc, ông đã đọc một đoạn trong bài *Đêm* mà ông đã phổ nhạc: “*Những đêm nào chiến tranh đã quên. Con mắt đen niêm im lặng ...*”

Tiếp theo là phần tựa đề “*Vài nét riêng về Thanh Tâm Tuyền*”, mở đầu là phần nói chuyện của nhà thơ Tô Thùy Yên. Ông đã nói nhiều về người đồng hành và bạn chí thiết của mình từ thời Sáng Tạo, và khẳng định vị trí của Thanh Tâm Tuyền, mà ông gọi là “nhà thơ lớn” trong văn học Việt nam. Kết thúc phần phát biểu, Tô Thùy Yên đã đọc lại bài thơ *Chia Tay Ái Tây* ông đã làm tặng Thanh Tâm Tuyền lúc sinh thời nhà thơ, với những lời lắng đọng và cảm động: *Mới độ nào chia tay ái tây, Đi đâu hay chỉ cốt rời đây ? ...*

Cũng trong phần này, đặc biệt còn có những lời phát biểu của ba người bạn không ở trong giới văn nghệ. Ông Nguyễn Ngọc Diễm, cựu giáo sư trường trung học Trường Sơn ở Sài gòn, đã nói về tình bạn thời đi dạy học với “thầy Tâm”. Ông nhắc lại về những lớp dạy Văn của “thầy Tâm” đông nghẹt học sinh, vì có cả các học sinh các lớp khác tới xin nghe. Ông cũng nhắc lại cách đối xử nghiêm túc nhưng thân tình của giáo sư Dzur Văn Tâm với bạn bè, phần lớn là bạn bè lâu năm.

Ông Nguyễn Văn Vỹ, bạn từ thời học sinh của Thanh Tâm Tuyền lên kể những kỷ niệm thời thiếu niên. Ông cho biết gia đình ông và gia đình Thanh Tâm Tuyền cùng ở phố Hàng Bông Hà nội. Từ những năm đầu thập niên 1950, hai người cùng học một lớp đệ nhị trung học, cùng có những buổi học ở thư viện Hà nội. Ông cũng kể cậu học sinh Dzur Văn Tâm là một học sinh xuất sắc, phải xin miễn tuổi để đi thi và đỗ Tú tài 1 ban Toán khi mới có 16 tuổi.

Một bạn học khác từ thời Hà Nội của Thanh Tâm Tuyền là ông Vũ Xuân Châu. Ông Châu kể lại là Thanh Tâm Tuyền học toán rất giỏi, và ông cho rằng nếu Thanh Tâm Tuyền không theo ngành văn học mà tiếp tục học về khoa học thì có lẽ sẽ thành nhà khoa học.

Tiếp theo, cựu Đại tá Vũ Quang lên nói về những thời gian phục vụ trong quân ngũ của nhà thơ Thanh Tâm Tuyền, từ thời làm báo Tiền Tuyền đến thời làm việc với Tập san Quốc phòng của trường Cao đẳng Quốc phòng.

Phần chúng tôi, được giao nhiệm vụ lên nói về đề tài: “*Thanh Tâm Tuyền đã đi qua miền đất này*”. Tôi tóm lược những tin tức về cái chết của nhà thơ truyền đi trên các cơ sở truyền thông trên khắp thế giới. Trong phần trình bày, tôi nhắc đến bản tin của đài BBC Luân đôn loan báo: “*Một trong những nhà thơ quan trọng nhất của miền nam Việt nam trước 1975, thi sĩ Thanh Tâm Tuyền, vừa qua đời*”. Tôi cũng điem qua các bài báo trên báo Người Việt, Việt Báo ở California. Tôi đọc lại bài viết trên Việt Báo của Trần Khải, có đoạn: “*Xin từ biệt nhà thơ Thanh Tâm Tuyền. Và trân trọng cảm ơn người đã viết những giòng chữ lạ thường, giữa một thời đại cũng hết sức lạ thường của dân tộc Việt nam*”. Tôi cũng nhắc tới buổi trao đổi bằng điện thoại viễn liên với luật sư Trần Thanh Hiệp từ Paris. LS Hiệp báo tin nhân danh một thành viên của Sáng Tạo, ông sẽ trả lời cuộc phỏng vấn của bà Thụy Khuê trên đài phát thanh Pháp về cái chết của nhà thơ Thanh Tâm Tuyền. Tôi cũng thông báo các tạp chí Khởi Hành và Thế Kỷ 21 đang sửa soạn thực hiện các số đặc biệt về Thanh Tâm Tuyền.

Vào 11 giờ trưa ngày Thứ bảy 25 tháng 3, 2006, gia đình và thân hữu nhà thơ Thanh Tâm Tuyền lại tập hợp lần nữa để làm công việc buồn bã là đưa tiễn Thi sĩ đến nơi an nghỉ cuối cùng. Hôm nay có thêm nhà thơ Cung Trầm Tưởng vừa từ California trở về tối hôm trước. Sáu người bạn được ủy nhiệm việc khênh quan tài nhà thơ là Cung Tiến, Tô Thùy Yên, Cung Trầm Tưởng, Nguyễn Cao Đàm, Nguyễn Ngọc Diễm và Vũ Xuân Châu.

Trời hôm đó, một buổi trưa đầu xuân, trời lạnh vừa phải (40 độ F), sáng vừa phải (có mây nhưng ít gió), linh cữu Thi sĩ Thanh Tâm Tuyền được gia đình và bạn bè đưa ra nghĩa trang Roselawn nằm trên đường Larpeur, thành phố Roseville, tiểu bang Minnesota. Những cánh hoa được phủ lên quan tài Thi sĩ, một người em thi sĩ khi phủ cánh hoa, dang lời đọc hai câu thơ Thi sĩ đã viết từ 50 năm trước: “*Xin trao Thi sĩ vòng hoa tặng, Chúng ta đã thắng giữa cuộc đời*”.

Nguyễn Trọng Cảnh

Minnesota, 26 tháng 3, 2006

Bắc Cali, Hoa kỳ:

Lê Quan Tâm (Worcester, MA) - 12 Jul 2006 : Về họp mặt nhiều người tại San Jose

... World Cup vừa kết thúc thì chị Lan Phương lại giao banh cho tôi trả lời về chuyện họp mặt nhiều người bất ngờ tại San Jose vào đầu tháng bảy. Tiếc rằng anh Thuận không được báo kịp thời, nên không tài nào gấp rút thu xếp để có mặt, dù là bất thần đi nữa, nếu không thì càng thêm vui. Phần credit phải thuộc về các anh, chị THĐL tại vùng Bắc Cali, ai nấy đều vui vẻ với nhau và rất là hiếu khách. Phần tui tôi thật ra chỉ là có mặt tại đây trùng hợp thời gian thôi. Tui tôi đến Cali vào đầu tháng 7 để tập dợt vai trò của mình trong "đại lễ gia đình" trong tháng tới, mà tui này biết rằng chỉ là cơ hội một lần thôi. Trước khi đi, được chị LP cho biết kế hoạch di tản chiến thuật của chị tại Cali thì hóa ra chỉ có ngày 7/4/06 là ghé qua nhà chị Liên thăm người bạn Boston được thôi, sau khi từ Orange County về đến San José trong ngày.

Trước đó, lúc trên đường từ San Jose xuống Orange County lái xe theo California Highway 1, muốn gọi chị Liên để xin hẹn gặp chị LP vào chiều 7/4, thì không gọi được vì hầu như suốt đường Highway 1 không có *signal cell phone*. Khi gọi được mới biết chị Liên mới dọn về nhà mới, nếu không gọi, có lẽ theo địa chỉ THĐL thì trật chừa rồi.

Đến chiều ngày 7/4 đến nhà chị Liên, thì mới nảy ra ý kiến gọi anh chị Dzũng, nhưng không có số để gọi, vì chị Liên còn bỏ quyển THĐL ở nhà cũ, và mình thì mới rút quyển THĐL của mình tại nhà trước khi đến chị Liên. May sau, bà xã có số anh Dzũng trên một mảnh giấy nhỏ bỏ trong túi xách, nên gọi được anh chị Dzũng lúc anh chị đang dùng cơm tại nhà. Lúc này bà xã mới nói chuyện với chị Thanh, bảo chị Thanh cứ ngưng dùng cơm, đến nhà chị Liên liền, không thì hết phần. Quả là "lệnh các bà" rất hiệu nghiệm. Thế là cùng nhau vui lễ 7/4 tại nhà chị Liên.

Ngày hôm sau, từ Long Beach, chị LP gọi bảo anh Lợi muốn hỏi tội. Nói chuyện với anh Lợi liền xin lỗi vì biết là có tội nên trong mấy ngày ở Nam Cali không dám gọi, và hẹn trở lại nhà chị Liên vào ngày 7/6 gặp anh chị Lợi trước khi phải đến một cái hẹn khác! Tưởng thế là mọi việc đầu vào đó một cách khít khao, nào ngờ ngày 7/6 gọi chị Liên mới biết sẽ có gặp mặt với rất nhiều anh chị tại San Jose, tại nhà hàng Bò đà. Trước khi đến đó, tôi gọi bảo các Anh Chị bạn học cũ là sẽ đến hẹn, nhưng nếu có trễ đôi chút là vì "lạc" đường.

Đến nhà hàng Bò đà, mới té ngựa là gặp rất nhiều anh chị THĐL tại San Jose. Hoan hô các anh chị THĐL Bắc Cali, người người vui vẻ, hồ đầu có đó mà cũng không biết ai hồ lần này, chắc là anh Dzũng, phải không anh Dzũng?

Bắc Cali: TH NS Chính, PT Đồng, HG Thụy, LQ Tâm, BT Tiếng, NT Dũng, N Sáu

Đến Bò đà thì thấy rõ không tài nào đến Nhà hàng Cao nguyên sau đó kịp giờ hẹn, lại nhờ Nguyễn Cường Việt nhảy vào gỡ rối. Anh Việt là *Security boss* vùng này, bốc điện thoại ra gọi ngay chủ nhà hàng Cao nguyên, yêu cầu chủ nhà hàng đến bàn khách có người tên Nguyễn Đức Cường (*By the way*, Nguyễn Đức Cường là Bộ trưởng Kinh tế trong nội các trước 1975) bảo có anh Tâm muốn nói chuyện. Thế là có ngay, và tôi thông báo với nhóm bạn học cũ là tôi sẽ đến đây lúc 8 giờ, vì đang bận gặp nhóm THĐL. Mọi việc xong xuôi như thế, và kết thúc tốt lành.

Vài lời sau cùng với các anh chị tại California: *California is great, except for the cost of housing!* Và ngờ đâu trong cuộc gặp mặt này lại có anh chị Bùi Thọ Tiếng, và anh Tiếng bảo là anh Nguyễn Thạch Cường muốn rủ tụi này về Texas đó, với tiền bán nhà ở Massachusetts, không phải mệt kiếm chài tại California, mà dư mua dinh thự ở Texas kia! ...

Phạm Trần Lợi (Nam Cali, CA) - 12 Jul 2006 : Ghi lại kỷ niệm một chuyến đi

Chiều thứ tư, chị Phương đến Little Saigon, ghé nhà cô cháu Khanh. Sau đó vợ chồng tui xuống mua đồ ăn và đưa chị tới thăm anh chị Phú/Yến. Anh chị Nguơn đã đi Pháp dự đám cưới nên không đến được. Chúng tôi trò chuyện hơn 1 tiếng đồng hồ thì kiêu về.

Vì kẹt vấn đề chuyến bay về Boston nên sáng thứ năm sau khi thu xếp hành trang tui xuống Garden Grove, Little Saigon, để chờ chị Phương từ Los lên San HôZê, một khoảng đường dài gần 500 miles để tranh thủ dự party của THĐL đón chào thân hữu tại San Hôzê nên tui đi Freeway CA-5 cho ngắn đường, thay vì đi US-101.

Lúc đầu lên xe từ Little Saigon chúng tôi còn trò chuyện kể cho nhau nghe hoặc nhắc lại những "ngày xưa thân ái" thật vui và... Đến khi ra khỏi Los, thì 2 bên đường là cỏ cháy hoặc đồng ruộng đã gặt nên chỉ toàn là một màu vàng "buồn ngủ" vì bây giờ là tháng bảy Cali nhiệt độ trên dưới 100 F degree. Cali không có "mưa ngâu" như ở Sài gòn... như một bài hát "*It never rains in Southern California...*"

Và cứ như thế... cái nóng làm mọi người lim dim rồi chìm dần vào giấc ngủ. Lái xe được 3 tiếng đồng hồ thì ghé vào "Rest Area" để mọi người duỗi cẳng duỗi chân rồi tiếp tục lên đường. Lên xe chuyện trò chừng 15 phút thì chị Phương và bà xã tui lại chìm vào giấc mộng Kinh Kha. Lại được hơn 1 tiếng nữa thì tui thấy bảng 152/East về San Hôzê, theo đúng thì tui phải đổi Freeway nhưng lúc đó cũng cả gặt nên Missed mất cái quẹo đó.

Vừa hụt mất Freeway 152/East thì tui tỉnh như sáo, nếu la làng lên thì "quê một cục", mà còn làm chị Phương lo lắng nữa... Chạy khoảng 10 phút nữa (khoảng 15 dặm) thì tui thấy bảng "*San Francisco 99 miles*", tui nghĩ, vậy đi tiếp vẫn có thể đến San Hôzê nhưng "not sure". Tui nhìn qua bình xăng thấy còn 1/5

bình, có thể chạy khoảng 80 dặm nữa... Nhìn qua hai bên đường, đồng không hiu quạnh, cháy nắng, tui bắt đầu lo ... nhờ hết xăng thì làm sao ?...

Thế là tui cho xe chậm lại và “U turn”. Chị Phương tỉnh dậy quan sát. Chạy được một lúc chị Phương thấy bảng “Los 325 miles” chị liền la lên:

- Ê, ông Lợi, sao kỳ zậy ? mình zê Los hả ? Tui lờ đi như không có chuyện gì...

Bà xã tui ngồi cạnh cũng đã tỉnh, biết là tui bị “lạc”, chỉ mỉm cười, không nói năng. Đi tiếp một chập nữa chị Phương lại thấy bảng “Los 313 miles” rồi chị nói:

- Ê ông Lợi, bộ lạc rồi hả ???

Tui nói rất nhỏ nhẹ:

- Ồ !!!

Rồi nói tiếp,

- Tui kiểm trạm xăng!

Nhìn kiếng hậu, thấy chị Phương lo lắng vì nghĩ đêm nay chắc là “Nữ hoàng sa mạc”... Trong xe không khí căng thẳng, 2 bà im lặng không ai nói gì nữa...

Đi được thêm một lúc nữa thì gặp trạm xăng, vào đổ đầy bình. Lúc đó mọi người hân hoan thấy rõ. Mọi người tỉnh ngủ hoàn toàn. Chị Phương lúc đó cầm giấy hướng dẫn “Navigate” tui về tới nhà chị Liên gần 6 giờ chiều ngày hôm đó.

Đến 7g chúng tôi đến nhà hàng Boda gặp anh Dzũng, anh Tâm và các anh chị em khác của THĐL... Chuyện trò thật vui, mỗi người đều phấn khởi mong ngày tái ngộ ...

... Tuần vừa rồi tuy không hẹn nhưng vợ chồng tôi và chị Lan Phương đã được các anh chị THĐL Bắc Cali đón tiếp trong tình thân ái. Chúng tôi rất cảm kích những tình cảm quý mến mà các anh chị Thân hữu đã dành cho chúng tôi.

Bữa tiệc thật vui, và đầy tình nghĩa anh em. Tôi có dịp được biết anh Dzũng, anh Việt, anh Tâm và nhiều anh khác nữa... Lúc đầu, các anh nghe chị Liên nói sẽ đưa anh Lợi đến party, mọi người đều tưởng đó là anh Lê Văn Lợi, sui gia của chị Liên bên Canada... Nhưng khi đến bàn tiệc mới biết không phải Lợi đó mà là Lợi này... Thôi thì... Lợi nào cũng là Lợi, Lợi Phạm cũng là Lợi, mà Lợi Lê cũng là Lợi... Ha... ha... ha... miễn là có Lợi là được rồi phải không các anh chị ?

Tiệc xong, các anh lại đến nhà chị Liên “hàn huyên tâm sự”. Qua đó tôi mới biết là hồi 75 đã có lần làm kiểm kê tài sản chung với các anh. Đến quá nửa đêm mới về. Tuy vậy, khi nào cũng thế, dù tiệc tàn, ở nhà hàng chúng tôi vẫn trò chuyện thêm ở ngoài vỉa hè, và ở nhà chị Liên cũng thế, nhiều người như chưa muốn về, cứ “bịn rịn” thêm thất mãi rồi mới... hân hoan hẹn ngày tái ngộ.

Bây giờ, đang làm việc, nhưng ngày cuối tuần vừa qua lại như cuốn phim, trở lại trong trí tôi làm tôi thật cảm kích những tình cảm quý báu của thân hữu chúng ta. Tôi mong ngóng ngày tái ngộ... à, ngày đó không xa lắm, 12 tháng 8 là đám cưới con anh Tâm, xin hẹn gặp các anh chị nhé...

Phạm Thị Út (Bắc Cali, CA): Hẹn mặt Bắc Cali (18 tháng 3, 2006)

*Bắc Ca-li hẹn mặt hôm nay,
Nhiều cái bất ngờ đến là hay,
Thấy Phát trẻ trung lần đầu gặp
Thấy mi các chị cứ như Tây.*

Bắc Cali: TH NT Dzũng, LQ Tâm, PT Lợi, BT Tiếng

Nghe nói Thầy vui hơn khi xưa ???
 Anh chị Công Thuần từ xa đến
 Bao năm gặp lại không thay đổi,
 Chị có đẹp hơn, Anh vui hơn,
 Chị hát hay cứ như mơ,
 Hoàng Gia Nội Tướng xứng đáng anh hào,
 Chỉ huy một trận thuộc vào hạng to,
 Nào gà, nào gỏi nào giò,
 Vịt quay, bánh ít, chè và xúp ngon.
 Bánh xu Ngân vừa tròn vừa đẹp,
 Bánh xu Thầy xin cúi chào thua.
 "Bà Nội" Hương trẻ như cô dâu mới,
 "Bà Ngoại" Thanh còn rất mi-nhon,
 Bà Tiên nhớ nay đã là bà Nội,
 Nhưng vẫn không quên nói tiếu lâm,
 Chị Hùng đẹp cứ như MISS ước,
 Em Ngân "xụt xịt" nhưng không thể...
 Để bạn bè với bao tử rỗng không
 Nên vẫn phải xông pha mưa lạnh
 Đem thức ăn sưởi ấm lòng nhau
 Chị Nữ hình như lên vài ký ? (Good, keep it up)
 Trông khỏe hơn và đẹp hơn xưa,
 Tay đủ mạnh để bẻ răng thiên hạ???
 Chân thì đẹp khỏi cần bàn cãi,
 Sắc lẫn tài nuôi dạy các con,
 Cảm ơn Chân, những lời khuyên chân thật,
 Phát tụt đáy lòng Chân đã kinh qua,
 Chị Yến thì lúc nào cũng vậy,
 Vui vẻ, yêu đời, yêu Đồng nhiều nhất , (Not đồng Dollar)
 Chi Tuấn tuy mới quen nhưng đã biết,
 Cảm ơn nhiều, chị đã thích nem chua.
 Chi An hát vẫn hay và vẫn đẹp,
 Ngồi kế bên làm Thần Hộ Mệnh cho Anh,
 Vơ vét tiền của lũ lanh chanh,
 Nguyên cả đám đã là bà Nội, Ngoại
 Mà vẫn ham ba bốn cái bầu.(Bầu, bầu bầu đi, bầu đi...)
 Máy ông thì ham cua với cá.
 Gà với nai cũng chả ham gì.
 Còn ai nữa, nếu mà em thiếu sót,
 Vì đã già trí nhớ kém tình
 Xin chân thành cáo lỗi, niệm tình
 Cùng già cả, tha cho nhau một bận

Nam Cali, Hoa kỳ:

Phạm Long Thương (Nam Cali, CA): Hộp mặt tất niên THĐL Nam Cali

Ngày chúa nhật 01/15/06 vừa qua, Nam Cali đã tổ chức Tắt niên THĐL như hàng năm. Kỳ này vắng ông Trùm Nam Cali Nguyễn Văn Dậu (nằm bệnh viện).

Số thân hữu tham dự kỳ này đã phá kỷ lục: 62 người. Có 4 THĐL lần đầu tham dự, đó là:

- Trần Văn Tỷ: thân hữu này lúc trước học cùng lớp với chị Nguyệt (bà xã TH Lê Quan Tâm). Ngày xưa anh Tỷ không có làm việc ở Điện lực.

- Phạm Trần Lợi (Trung tâm Điện toán)

- Nguyễn Thị Huệ (Nha Tài chánh)

- Nguyễn Duy Tín (Kho Thủ đức)

Chị Hoàng Thị Phước vì bệnh nên không tham dự...

Tây Bắc, Hoa kỳ :

Nguyễn Công Thuần (Vancouver, Washington) :

1) Trước hết, xin đính chính một chi tiết trong bản tin THĐL số 25: Hình ở trang 138: Người thứ 5 từ trái không phải là TH Trần Long Thạch. Xin tạ lỗi với TH TL Thạch và các thân hữu.

2) Đại hội họp mặt THĐL 2006 tại Houston, Texas, USA, đã khai mạc tại nhà hàng Phoenix Seafood Restaurant, ngày 14 tháng 5, 2006, đúng vào “Ngày Mẹ” (Mother’s Day). 125 thân hữu và gia đình đã đến góp mặt trong “đêm tái ngộ” một cách thân tình và cảm động. Ngay ngày hôm sau, đại hội đã tiếp tục sinh hoạt trên du thuyền Ecstasy (Carnival), với số người tham dự là 97. Cuộc hải hành kéo dài 5 ngày trong vịnh Mexico, có ghé hai thành phố du lịch của Mexico . Sinh hoạt họp mặt gồm rất nhiều tiết mục ngoài trời, như tắm biển, shopping, ăn trái cây nhiệt đới, ... và trong nhà, như ca hát nhảy múa, coi show, casino, ... Nhưng đáng quý nhất là các thân hữu có nhiều thì giờ và cơ hội hàn huyên tâm sự, hỏi thăm bạn cũ, kết thêm bạn mới, trao đổi tin tức về gia đình, con, cháu, ... sau cả nửa thế kỷ biết nhau ...

Sáng ngày chót, 20 tháng 5, 2006, du thuyền trở về bến Galveston, mọi người chia tay trong niềm luyến tiếc “Hết rồi à!”. Và nhiều người hăng hái hẹn nhau sang năm gặp lại, “no matter where and how”.

3) Sang năm, **2007**, đã có nhiều ý kiến đề nghị chúng ta lại gặp nhau trên du thuyền vùng Hawaii. Cho đến lúc tôi viết những dòng này thì “Ban tổ chức THDL Hawaii 2007” (BTC) đang sửa soạn thành lập, và có kế hoạch sơ khởi là cần lấy ý kiến cụ thể của nhiều người về các lựa chọn sau đây:

a) Họp mặt 3 ngày tại Honolulu (Waikiki beach) : - Ngày đầu khai mạc, sinh hoạt họp mặt tại một nhà hàng; - Ngày thứ nhì đi du ngoạn bằng xe buýt tới Dole Pineapple Plantation hay Polynesian Cultural Center, tối ăn cơm Mỹ tại chỗ; - Ngày thứ ba đi du ngoạn bằng xe buýt tới Pearl Harbor (Trần châu cảng), tàu USS Arizona, Phố Tàu, ..., tối về ăn cơm ta, và bế mạc.

b) Chỉ họp mặt một ngày tại Honolulu (Waikiki beach), sinh hoạt tại một nhà hàng.

c) Sau cuộc họp mặt a) 3 ngày hay b) 1 ngày này, có hai lựa chọn khác:

c.1) các tham dự viên tự túc: ở lại thêm để tắm biển, hay thăm viếng các thắng cảnh và di tích ngay trong vùng Honolulu và đảo Oahu, hay đi theo các tours khác;

c.2) BTC sẽ thu xếp để đại hội tiếp tục trên một du thuyền (cruise) 7 ngày đêm (hình như Hawaii không có cruise ngắn hơn 7 ngày) đi thăm các đảo khác trong vùng Hawaii.

BTC sẽ tìm kiếm và phổ biến các tin tức về khách sạn, các tours ngắn ngày trên đất liền, các tours 7 ngày trên cruises, và sẽ **chỉ liên lạc cung cấp các tin tức và dữ kiện này cho các thân hữu có lời yêu cầu** .

Tóm lại, ngay khi các thân hữu đọc hay biết được thông báo này, thân hữu nào có ý định sẽ tham dự đại hội họp mặt THDL Hawaii 2007, xin liên lạc về cho tôi (NC Thuần) biết các chi tiết sơ khởi sau đây:

- khoảng thời gian nào (từ tháng 5 tới 9, 2007),

- khoảng bao nhiêu người sẽ tham dự,
- lựa chọn nào (a hay b, cùng với c.1 hay c.2),
- Các ý kiến hay đề nghị khác.

Chúng tôi sẽ đúc kết, phối hợp, trao đổi, lựa chọn (giá rẻ, thời gian thuận tiện cho số đông, v.v...) và sẽ **chỉ thông báo lại cho các thân hữu nào đã có liên lạc với chúng tôi.**

4) Trong một năm qua, những người thân đã ra đi vĩnh viễn, ngoài “tứ thân phụ mẫu”, còn có 5 THĐL, 1 bào huynh, 1 bào đệ, và 1 con rể. Riêng TH Trần Song Hòe mất ở Belgium từ tháng 5, 2005, mà đến nửa năm sau chúng tôi mới biết tin. THĐL có phân ưu trên trang Phân Ưu trong bản tin này.

Một số thân hữu khác sức khỏe cũng bắt đầu có triệu chứng không tốt nhưng nhờ chữa chạy kịp thời đã khỏe lại được: TH Nguyễn Thị Cúc [nội tướng TH Trần Văn Phúc] (Gainesville, VA), TH NV Đậu (Westminster, CA), TH HT Phát (Beaverton, OR), ... Xin gửi lời thăm và chúc các thân hữu chóng hồi phục hoàn toàn sức khỏe để còn vui chơi với anh em bè bạn thêm ít lâu và nhìn những hạnh phúc của các con cháu.

5) Trong khi đó thì cũng trong một năm qua, rất nhiều tin vui đến với các gia đình THĐL, tin cưới hỏi đã đành, mà còn thêm tin nhiều người lên chức ông bà nội ngoại, ông bà cố nữa. Tôi không liệt kê ra hết được vì phần tin tôi biết, dù không thể đầy đủ, cũng rất là nhiều. Thêm vào đó, rất nhiều thân hữu cũng đã về hưu trong năm rồi hoặc đang sửa soạn về hưu trong năm tới. Xin gửi lời thăm và chúc mừng các thân hữu.

6) Gia trang cho Bản tin THĐL đã được TH NT Dũng bắt đầu thành lập với bản tin số 25. Ý định của chúng tôi là sẽ dần dần đưa các bản tin cũ vào đây để lưu trữ lâu dài, và thiết lập các bản tin mới. Khi nào bỏ được việc ần loát và phân phối bản in của bản tin qua đường bưu điện, các bản tin THĐL sẽ có thể thực hiện 2 hay 4 lần một năm, tin tức sốt dẻo và cập nhật hơn. Mời các thân hữu vào xem và góp ý:

<http://home.comcast.net/~trongdzung/BanTin25/>

7) Các TH Trần Văn Tỷ (Nam Cali) và Nguyễn Văn Thành (Salt Lake City, UT) đã bắt tay thành lập gia trang cho Trường Cao đẳng Điện học và Trung tâm Quốc gia Kỹ thuật Phú thọ (Học viện Quốc gia Kỹ thuật). Xin mời các thân hữu đọc bức Thư ngỏ sau đây. (NCT)

Nhiều Thân hữu